

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **JURTA o. p. s.**, IČO: 63778718
sídlem Pěší 9, 405 02 Děčín
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2025, č. j. 34914/25/5100-10612-710970, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** Krajskému soudu v Ústí nad Labem zaplatit soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2025, č. j. 34914/25/5100-10612-710970, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žalobcova odvolání a byly potvrzeny platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 1. 2025, č. j. 61981/25/2540-31471-505465, a ze dne 17. 1. 2025, č. j. 61976/25/2540-31471-505465, (dále jen „platební výměry“).
2. V podané žalobě žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že je neziskovou organizací poskytující sociální služby a uložený odvod je pro něj likvidační, neboť převyšuje jeho finanční rezervy. Poukázal na skutečnost, že projekt Infrastruktura pro komunitní sociální služby v Ústeckém kraji (dále jen „projekt“) je stále realizován a žalobce je proto povinen zajišťovat provoz sociálních služeb a plnit monitorovací indikátory. Okamžitý výkon napadeného rozhodnutí by podle žalobce ohrozil jeho finanční stabilitu a mohl by zapříčinit další porušení dotačních podmínek, zejména udržitelnosti projektu realizovaného na podporu osob s fyzickým a mentálním postižením, tj. ve veřejném zájmu. Žalobce měl za to, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, neboť veřejný zájem nespočívá jen v okamžitém výběru odvodu, ale rovněž v zachování poskytovaných sociálních služeb. Podotkl, že přiznáním odkladného účinku nejsou ohroženy veřejné

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

finance (výkon napadeného rozhodnutí se jen odloží), a že napadené rozhodnutí se nijak nedotýká práv třetích osob. Dodal, že bez přiznání odkladného účinku nemusí být soudní ochrana včasná a spravedlivá, neboť hrozí, že mu bude způsobena nevratná újma dříve, než soud vůbec ve věci samé rozhodne.

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s návrhem nesouhlasí, neboť základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku je tvrzení a prokázání skutečnosti, že výkonem rozhodnutí vznikne žalobci újma. Zdůraznil, že žalobce ohledně hrozby reálné a závažné újmy tíží nejen břemeno tvrzení, ale též břemeno důkazní. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2012, č. j. 2 Afs 69/2012-114. Podle žalovaného odkladný účinek představuje výjimečný institut, který lze aplikovat jen ve zcela mimořádných případech. Odvod za porušení rozpočtové kázně se váže k prostředkům poskytnutým ze státního rozpočtu, nejedná se proto o zmenšení majetku, který žalobce vytvořil vlastní činností. Vyjádřil domněnku, že žalobci vrácením částky získané z vnějších zdrojů likvidace nehrozí. Podotkl, že žalobce užívá obecné pojmy „ohrožení finanční stability“ či „potenciální likvidace“, avšak své tvrzení neprokazuje žádnými písemnými podklady. Není proto možné posoudit, zda újma hrozící výkonem napadeného rozhodnutí je závažná, a nikoli bagatelní. Také žalobcovo tvrzení stran nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. označil žalobce za zcela nepodložené, neboť žalobce podle něj nedoložil, že hrozící újma je skutečně obtížně napravitelná či nevratná, a že by mohla vést k zastavení projektu. Žalovaný uvedl, že naplňování účelu dotace je povinností, kterou nese její příjemce, a kterou nelze přenášet na stát. Poskytování sociálních služeb podle něj nelze upřednostnit před povinností vrátit poskytnuté prostředky v případě zjištěného porušení rozpočtové kázně. Pokud bylo pravomocně rozhodnuto, že žalobce veřejné prostředky použil v rozporu s právními předpisy, je podle žalovaného ve veřejném zájmu co nejrychlejší náprava tohoto stavu a navrácení prostředků do státního rozpočtu. Konstatoval, že jinými osobami ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. je nutné rozumět i stát, nikoli jen soukromé subjekty. Podotkl, že ačkoli má odkladný účinek toliko dočasnou povahu, může zvýšit riziko ztížení nebo zmaření vymahatelnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dodal, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobce podal žádost o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně o níž Generální finanční ředitelství doposud nerozhodlo a v souvislosti s tím mu správce daně povolil posečkání s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu. Na podporu tohoto tvrzení žalovaný přiložil rozhodnutí správce daně ze dne 30. 1. 2026, č. j. 51012/26/2540-31471-505464, a ze dne 30. 1. 2026, č. j. 53574/26/2540-31471-505465. Žalovanému se za těchto okolností jevílo přiznání odkladného účinku jako nadbytečné, neboť vykonatelnost napadeného rozhodnutí již byla odložena.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobena soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.

5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky musí být zjevné bez dalších tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.
6. Soud, veden shora uvedeným testem a po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem, dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
7. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, soud vycházel z výroku napadeného rozhodnutí, jímž byly potvrzeny platební výměry správce daně, jimiž byly žalobci vyměřeny odvody do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 642 737 Kč a 5 461 121 Kč. Dále soud vycházel z výroku rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 30. 1. 2026, č. j. 51012/26/2540-31471-505465, kterým správce daně povolil posečkání úhrady odvodu v částce 642 737 Kč do vydání rozhodnutí o prominutí, nejpozději však do dne 31. 12. 2026, a z výroku rozhodnutí ze dne 30. 1. 2026, č. j. 53574/26/2540-31471-505465, kterým správce daně povolil posečkání úhrady odvodu v částce 5 461 121 Kč do vydání rozhodnutí o prominutí, nejpozději však do dne 31. 12. 2026. Je tudíž zřejmé, že žalobci v současné době nehrozí výkon napadeného rozhodnutí, a tudíž ani jím tvrzená újma.
8. Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v obdobné věci vyslovil, že „stěžovatel využil možnosti podat žádost o posečkání úhrady daně z příjmů fyzických osob včetně příslušenství a rozhodnutím Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Tanvaldě ze dne 23. 10. 2013, č. j. 1100759/13/2608-248703-507725, bylo posečkání povoleno do 31. 10. 2014. Stěžovateli tedy v současné době nehrozí výkon napadeného rozhodnutí, a tudíž ani jím Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

tvrzená újma. Vstupní podmínka pro přiznání odkladného účinku, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro žalobce znamenat újmu, tak není splněna. Není proto ani důvodu zabývat se tím, v jakém poměru je újma stěžovatele spočívající v naplnění jím napadeného rozhodnutí vůči eventuální újmě státu, kdyby toto rozhodnutí zatím naplněno nebylo“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 7 Afs 79/2014-62, důraz doplněn).

9. Jen na okraj soud dodává, že žalobce by nemohl být se svým návrhem úspěšný, ani kdyby první podmínku splnil. Žalobce totiž musí nejen konkretizovat, jaká újma mu neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí, ale i specifikovat závažnost hrozící újmy, a tato svá tvrzení musí rovněž řádně doložit. Bez doložení všech zásadních skutečností, jež jsou nezbytné pro věcné posouzení návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, není možné zhodnotit, zda hrozící újma převládá nad veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Výhradně žalobce musí nejen tvrdit, ale i prokázat skutečnost, že negativní důsledek (hrozící újma) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí převažuje nad veřejným zájmem. V řešené věci žalobce tuto povinnost nesplnil, neboť soudu nepředložil žádné doklady či jiné důkazní prostředky, na jejichž podkladě by bylo možno komplexně posoudit jeho majetkové poměry a hodnověrně ověřit jeho tvrzení o možném likvidačním dopadu napadeného rozhodnutí.
10. Soud proto dospěl k závěru, že v řešené věci nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v současné době výkon napadeného rozhodnutí, a tudíž ani žalobcem tvrzená újma, nehrozí.
11. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je vedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
12. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *per analogiam* až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
13. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1647000226**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** kasační stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 9. března 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.